

Η συζήτηση την περίοδο αυτή στην ελληνική κοινωνία έχει στο επίκεντρό της το όνομα της ΠΓΔΜ. Κυβέρνηση, ΗΠΑ και κυρίαρχες δυνάμεις του ελληνικού κεφαλαίου προωθούν τη «σύνθετη ονομασία για όλες τις χρήσεις», ενώ οι εθνικιστικές δυνάμεις, σε συνεργασία με άλλα τμήματα του κεφαλαίου και τη στήριξη της Ν.Δ., διαμορφώνουν τη θέση «η Μακεδονία είναι μία και είναι ελληνική», η οποία φαίνεται να ενώνει ένα φάσμα που ξεκινά από την Ακροδεξιά και φτάνει -δυστυχώς- μέχρι τον Μ. Θεοδωράκη!

Με τον δικό τους τρόπο η καθεμιά, οι δύο αυτές πτέρυγες και οι δύο «αντιμαχόμενοι κόσμοι» συμφωνούν στο επιδικίο: την ένταξη της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» στο ΝΑΤΟ, την ευρωνατοϊκή ολοκλήρωση των Δυτικών Βαλκανίων. Συμφωνούν επίσης στον εργασιακό μεσαίωνα, τα δημοσιονομικά σφαγεία, την εκμετάλλευση. Μιλούν από τη σκοπιά των πιο αποτελεσματικών όρων της επέκτασης του ελληνικού κεφαλαίου στην περιοχή. Αυτός είναι ο σκοπός που ενώνει τόσο τους αρχιτέκτονες της «λύσης» (Τσίπρας, Κοτζιάς, Νίμιτς κ.λπ.) όσο και τους «αντιπάλους της» (Φράγκος, Μητσοτάκης, Καμμένος, φασίστες της Χ.Α. κ.λπ.).

Τα προβλήματα στην περιοχή και ειδικότερα στις σχέσεις της Ελλάδας με το κράτος της «Μακεδονίας» οφείλονται στον οξύτατο ανταγωνισμό για την οικονομική και γεωπολιτική επιρροή των ιμπεριαλιστικών κέντρων (ΗΠΑ, Ε.Ε., Ρωσία) και των γειτονικών κρατών (Ελλάδα, Τουρκία, Βουλγαρία, Σερβία, Αλβανία), που για το συμφέρον των αστικών τους τάξεων επιζητούν να «έχουν ρόλο» στην περιοχή. Αυτοί οι ανταγωνισμοί γεννούν, θρέφουν και ενισχύουν τους εθνικισμούς από όλες τις πλευρές. Ειδικά στην περίπτωση των Βαλκανίων έχουν ήδη οδηγήσει σε στρατιωτικές αναμετρήσεις, εθνοκαθάρσεις και τραγωδίες.

Τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού στη χώρα μας και στη γειτονική χώρα είναι αντίθετα με τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή, που προωθεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ. και με τις επιδιώξεις της ελληνικής αστικής τάξης. Είναι σοβαρό το λάθος δυνάμεων της Αριστεράς να θεωρούν πρώτο ζήτημα και «αιτία του προβλήματος» τον «αλυτρωτισμό των Σκοπίων» ή την απειλή της «αλλαγής των συνόρων από την πλευρά τους», ενώ παράλληλα κρατούν στάση «ευμενούς ουδετερότητας» απέναντι στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, ανακαλύπτοντας «αντιμνημονιακή και πατριωτική διάσταση». Κάνουν σαν να μη βλέπουν ότι η Ελλάδα είναι ο συντριπτικά ισχυρότερος πόλος στην περιοχή, όπως δείχνει τόσο η ισχυρή διείσδυση του ελληνικού κεφαλαίου στην γειτονική χώρα (ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, ΔΕΣΦΑ, ΤΙΤΑΝ, ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΙΔΕΝΟΡ, ΕΛΒΙΣΚΟ κ.ά.) όσο και η στρατιωτική υπεροχή.

Η στάση αυτή υποβαθμίζει τον αντικειμενικά αντιδραστικό ρόλο των συλλαλητηρίων συγκαλύπτει το γεγονός ότι ανοίγουν τον δρόμο για την επανεμφάνιση της Ακροδεξιάς είτε με τη μορφή της Χ.Α. είτε με τη μορφή μιας «σοβαρής Ακροδεξιάς» (ας θυμηθούμε τον εμετικό ρατσιστικό χαρακτηρισμό περί «γυφτοσκοπιανών», του «καθόλου τρελού», ακροδεξιού στρατηγού Φράγκου στη Θεσσαλονίκη). Ή τον ακροδεξιό χαρακτήρα των «ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ» που οργανώνουν το αντίστοιχο της Αθήνας.

Η μαχόμενη Αριστερά έχει «αξία χρήσης» για τον λαό, όχι όταν επαναλαμβάνει την εύπεπτη κριτική του

«εθνικισμού του γείτονα», αλλά αν υπερασπίζεται την ειρηνική συμβίωση των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και τις αστικές τάξεις. Που δίνει τη μάχη ενάντια στην αιματηρή ιμπεριαλιστική επαναχάραξη των συνόρων.

Πάνω σε αυτή την κατεύθυνση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανέλαβε μια σημαντική πολιτική πρωτοβουλία. Απευθύνθηκε στις δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς για μια κοινή πολιτική στάση, που θα σηκώνει το «γάντι», υπογραμμίζοντας ότι «ο μόνος δρόμος που μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη και τη σταθερότητα στην περιοχή των Βαλκανίων είναι η πάλη του εργατικού και λαϊκού κινήματος για την ενότητα της εργατικής τάξης και των λαών της περιοχής ενάντια στις αστικές τάξεις, στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και ανταγωνισμούς, η αποχώρηση από το ΝΑΤΟ όλων των χωρών της περιοχής ή μη ένταξή τους, ο σεβασμός των δικαιωμάτων όλων των εθνοτήτων, των λαών και των μειονοτήτων της ιστορικά πολυεθνικής περιοχής της Μακεδονίας ενάντια στους επικίνδυνους εθνικισμούς που καλλιεργούν οι αστικές τάξεις, με σεβασμό στο δικαίωμα του κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος το πώς θα ονομάζεται η χώρα του και όχι να αποφασίζουν γι' αυτόν οι «νονοί» των Βαλκανίων, τοπικοί και διεθνείς».

Πρώτο βήμα είναι το συλλαλητήριο το Σάββατο 3 Φεβρουαρίου.

Πηγή: **efsyn.gr**